

сила . . . Тогава голѣмитѣ уши ще станатъ и по-дебели, и по-червени . . . А носътъ — Боже упати! — плосналъ се върху лицето, ще го закрие съвсемъ . . .

— Чукъ, чукъ! . . .

— Кой чука тамъ? . . .

— Азъ. Една бедна, една грозна глава. Моля ви се, отворете ми да се постопя и да пренощувамъ . . . Смилете се надъ мене, ако сте хора християни.

Вратата се откърхнала, и главата влѣзла.

— Живо, здраво?

— Слава Богу.

— Накжде тъй въ това време-невреме . . .

— Тръгнахъ свѣтъ да повидя . . .

Дѣдото разпитва за едно, за друго, а бабата преди кълчища за навуца . . . Газеничето едва мъждѣ . . .

— Пустиятъ му вѣтъръ, ще огаси виделото, а нѣма, какво да подпѣхнемъ на прозорчето . . .

Дѣдо прихлупва шепата надъ пламъка, да го пази отъ вѣтъра.

— Та мене тъкмо такава глава ми трѣбваше: дето е видѣла много свѣтъ . . . И той почналъ да разправя за нивичката си около оврага, която преди раждала много и го хранѣла, а сега, отъ нѣколко години, каквото поѣе, плѣвелъ изниква. Не може ли главата да му даде нѣкакъвъ умъ?

Главата мислила, мислила и отсѣкла: трѣбва да се натори..

Още не свършила, ето ти че другъ чука на вратата. Дѣдото отваря и що да види: дълга, хубава брада. Да ѝ се ненагледашъ. Но бабата, записана въ своята прежда, не забелязала новия гостъ. Измръзнала, брадата влѣзла тъй тихо, че и сама се почувдила на себе си. Дори не ѝ дошло на умъ да се скара на главата, която опулено се била опрѣла на неометенитѣ нощови и треперѣла . . .

Старецътъ кротко се обърналъ къмъ брадата, която все още се озѣрнала на всички страни.

— Приказвахме за моята нивичка. Главата казва, че трѣбва да я наторя. Ти какво ще кажешъ, а?

— Азъ? — измънкала брадата и погладила дългитѣ си влакна. Че какво е то нива?

— Белки не знаешъ? . . .

— Че отде да зная? Мислишъ, че и съ дреболии ще взема да се занимавамъ? Моята грижа е друга. Друго е моето знаене: да крася глави като тая на и да ги правя хубави. Лошото е само